

РЕШЕНИЕ

№ 362

гр. Бургас, 12.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ

в публично заседание на двадесет и девети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Пламена К. Георгиева Върбанова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Мариана Г. Карастанчева Въззивно
гражданско дело № 20212100501064 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК и е образувано по повод на въззивната жалба на процесуалния представител на “БДЖ-Товарни превози” ЕООД, с адрес на управление – гр. София – ответник по гр.д. № 770 /2020 год. по описа на Бургаския районен съд против решение № 260439/11.03.2021 год. постановено по същото дело, с което е признато за незаконосъобразно уволнението на ищеца Й.А.Щ. от с. *** ,извършено със заповед № 12-01-286 от 29.11.2019 г. на директора на ПТП-Пловдив и ищецът е възстановен на предишната си длъжност – „ръководител движение,ръководител смяна РТЕ“ в Бизнес център Бургас на БЗЖ “Товарни превози „ЕООД,поделение за товарни превози – Пловдив, с място на работа „БДЖ-ТП“ ЕООД,ответното дружество е осъдено да заплати на ищеца сумата 5 196,52 лв.-обезщетение по чл. 225 ал. 1 КТ за периода от 05.12.2019 г. до 05.06.2020 г./след приспадане на полученото при друг работодател възнаграждение за периода от 16.12.2019 г. до 31.03.2020 г.,ведно със законната лихва върху тази сума от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата,осъден е ответника да заплати на ищеца

1327,14 лв. – като платена от ищеца в полза на ответника на отпаднало основание –като обезщетение при уволнение за неспазено предизвестие, както и сумата 1200 лв. – разноски по делото ,като е отхвърлена претенцията на ответника за осъждане на ищеца да плати разноски в размер на разликата между присъдената на това основание сума от 100 лв. до пълния предявен размер.

Въззивникът изразява недоволство от решението , като счита същото за неправилно и необосновано.

Сочи се на първо място ,че неправилен е изводът ,че „БДЖ-Товарни превози „ЕООД е работодател на ищеца и е конституирал дружеството като ответник .Излагат се доводи за липса на процесуална легитимация на ответника и че Поделение за товарни превози-Пловдив е действителния работодател ,тъй като на осн.чл. 13 ал. 1 т. 3 КТ трудовото правоотношение на ищеца ,правата и задълженията на БДЖ-Товарни превози се прехвърлят на Поделения за товарни превози-Пловдив –от01.10.2003 г..Към датата на прекратяване на договора БДЖ-Товарни превози е представлявано от управител и прокурист ,представляващи дружеството само заедно и те не са издали и подписали процесната заповед за уволнение от 29.11.2019 г.Работодател на ищеца е било Поделение за товарни превози Пловдив,по смисъла на §1 т. 1 ЗР на КТ и неправилно исковите претенции санасочени към ответника ,който не е страна по трудовото правоотношение Липсата на процесуална легитимация води до недопустимост на предявения иск,а липсата на материалноправна – до неоснователност .При констатации ,че исковите са предявени срещу ненадлежен ответник , съдът е следвало да задължи ищецът да изправи в срок нередовностите на исковата молба.В крайна сметка ответното дружество не е пасивно легитимирано да отговаря по исковите ,невярно е твърдението ,че между него и ищеца е възникнало трудово правоотношение ,при което и постановеното решение се явява незаконосъобразно ,постановено против ненадлежна страна .

Счита се ,че на следващо място неправилно е прието от първоинстанционния съд ,ме не е спазена разпоредбата на чл. 193 ал. 1 КТ.Сочи се ,че от ищеца във връзка с извършените нарушения ,е поискано от работодателя-директора ПТП Пловдив обяснение с рег. № 12-00-

1637/12.11.2019 г. и е дадено такава на 18.11.2019 г. В заповедта за уволнение подробно е била описана фактичката обстановка ,като е прието ,че е осъществен състава на чл. 188 т. 8 КТ ,както и е налице хипотезата на чл. 187 ал. 1 т. 10 КТ/тъй като е нарушена заповед от 28.04.2015 г. на управителя на БДЖ-Товарни превози“ЕООД ,с която е забранено на работниците и служителите при намерени вещи да ги вземат по какъвто и да било повод –ищецът е нарушил тази част от заповедта ,като на 30.10.2019 г. ,вземайки и превозвайки в чужд лек автомобил около 200 л.дизелово гориво ,се е отправил към с. Свобода ,при това без да уведоми прекия си ръководител за наличието на 200 л. дизелово гориво на нерегламентирано място и като го е взел и се отправил към с. Свобода е бил задържан от органите на МВР.Подробно се прави анализ на извършените от ищеца нарушения на трудовата дисциплина по смисъла на цитираните по-горе разпоредби ,като на 30.10.2019 г. са дадени писмени обяснения от него по смисъла на чл. 193 ал.1 КТ След анализ на всички събрани доказателства работодателят е установил ,че ищецът ,заемащ ръководна длъжност в поделението , е нарушил и Правилата за етично поведение ,“Правилника за вътрешния трудов ред ,,,както и задълженията си по длъжностната си характеристика ,с което е извършил виновно неизпълнение на трудовите си задължения .Излагат се подробни съображения във връзка с допуснатите нарушения,които според въззивника представяват основание за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение „-при това наказанието му е наложено не поради задържането му от органите на МВР,нито поради образуваното срещу него досъдебно производство ,а поради допуснатите дисциплинарни нарушения ,описани в заповедта.

В тази връзка се сочи ,че съдът не е взел предвид свидетелските показания на св. Д.,който е присъствал при резапломбирането и повторното промбиране на всички вагоди от състава на влака .

Атакува се решението и в частта ,с която ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата от 1327,14 лв. ,платена от ищеца на отпаднало основание в полза на ответника –като обезщетение при уволнение за неспазено предизвестие .Оспорва се заключението на съда,че ваучерите за храна представляват специфична добавка към трудовото възнаграждение и се дължат по силата на чл. 269 ал. 2 КТ ,като се излагат доводи в противната

насока. Сочи се ,че липсват доказателства ,че ищецът е бил член на синдикална организация ,страна по КТД или за индивидуалното му присъединяване към КТД. Ако съдът приема ваучерите за храна като допълнително възнаграждение с постоянен характер ,от това могат да се ползват само синдикалните членове и присъединените към КТД,но това зависи единствено от отработеното време .И макар съдът да е приел ,че в случая не се установява основание за заплащане на тези ваучери ,неправилно е осъдил ответника да върне парите на ищеца ,платени на отпаднало основание /още повече ,че семата е платена на касата на ПТП Пловдив ,т.е. ответникът не е получавало такава сума/ -като обезщетение при уволнение за неспазено предизвестие .

Излагат се доводи ,че работодателят е доказал законосъобразността на уволнението ,наличието на основанията ,посочени в заповедта ,извършването на дисциплинарни нарушения ,посочени в нея .Спазена е процедурата при налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание ,като е съобразена тежестта на нарушенията .Заповедта е мотивирана ,при спазване разпоредбата на чл. 195 ал. 1 КТ. Установено е ,че служителът е изслушан и е дал обяснения .

Затова се моли за отмяна на атакуваното решение и постановяване на ново ,с което исковите претенции да бъдат отхвърлени изцяло.

Въззивната жалба е допустима,подадена от процесуално легитимирано лице против подлежащ на обжалване акт .

Възземаемият ответник по делото в писмения си отговор по чл. 263 от ГПК оспорва въззивната жалба и счита ,че при постановяване на атакуваното решение не са допуснати визираните нарушения. Счита ,че във въззивната жалба не се сочи в какво точно се изразява поро,,чността на съдебното решение.Отново не се разбира какво точно тредово нарушение е извършил ищеца ,поради което се споделя извода на първостепенния съд ,че въпросите ,на които е следвало да отговори ищецът по повод даване на обяснения на осн.чл. 193 КТ в хода на дисциплинарното производство ,нямат

нищо общо с изложените факти от заповедта ,както и че там не са установени конкретни нарушения на трудовата дисциплина .Затова и правилна е преценката на съда ,че е нарушена разпоредбата на чл. 193 КТ ,който извод според въззиваемата страна е подкрепен от всички събрани по делото доказателства .Само на това основание ,без да се обсъждат доводите по същество ,правилно е признато за незаконно уволнението .

Моли се за потвърждаване на решението и присъждане на разноски в настоящото производство .Не се сочат нови доказателства .

Бургаският окръжен съд по повод на направеното възражение от въззивника относно пасивната легитимация на същия да отговаря по предявените искиве счита следното :

С оглед на доводите за ненадлежна пасивна материалноправна легитимация на ответника –въззивник „БДЖ –Товарни преводи „ЕООД,въведени от въззивника още в отговора на исковата молба , първостепенният съд е приел ,че доколкото „Поделение за товарни превози „- Пловдив не е правосубектно по смисъла на чл. 27 от ГПК и не било установено ,че посоченото поделение е самостоятелен субект на правото ,както и предвид приетото като писмено доказателство допълнително споразумение за изменение на трудово правоотношение от 04.07.2013 г.,по което страни са „БДЖ-Товарни преводи“ЕООД като работодател и Й.А.в Щ. като работник ,то работодател по смисъла на §1 т. 1 от ДР на КТ било именно „БДЖ-Товарни превози „ЕООД-гр. София ,а не соченото поделение .Затова и спорът е протекъл именно с ответник БДЖ-Товарни преводи ЕООД ,прието като наследен ответник.

Първоинстанционният съд обаче не е забелязъл,че всъщност исковата молба е заведена срещу „БДЖ-Товарни преводи“ЕООД,Поделение за товарни преводи –Пловдив,представлявано от директор инж.П.П. ,с посочен адрес в гр.Пловдив и в обстоятелствената й част се е твърдяло ,че ищецът е бил в трудовоправни отношения с Поделение за товарни превози-Пловдив към БДЖ-Товарни превози „ЕООД,в което поделение е заемал длъжността „ръководител движение,ръководител смяна РТЕ“Бизнес център Бургас.С други думи – самият ищец е предявил претенциите си към Поделение товарни превози – Пловдив ,което счита за свой работодател .

Петитумът и по трите иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 - 3 КТ, обективира искания срещу Поделение за товарни преводи –Пловдив към БДЖ Товарни преводи ЕООД. При първоинстанционното разглеждане на спора РС не е дал указание на ищеца да насочи иска си срещу надлежно легитимирания ответник – БДЖ Товарни преводи ЕООД ,а директно е приел ,че този е надлежният ответник,като в определението си по чл. 140 ГПК е отразил, че липсват данни за организационно - икономическа обособеност на ответното поделение . Поради това е приел, че Поделение за товарни преводи – Пловдив не било пасивно легитимирана да отговаря по исковете . „БДЖ-Товарни преводи „ЕООД в отговора на исковата молба е оспорило специалната си правосубектност по § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на КТ.Районният съд не е провел производство по чл. 129, ал. 2 вр. ал. 1 ГПК за изясняване процесуалната легитимация на Поделение за товарни преводи –Пловдив , предвид специалната правосубектност, с която разполагат работодателите по смисъла на § 1, т. 1 ДР на КТ. Реализирането на производство по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 ГПК е било необходимо и с оглед исковата молба ,с която исковете са насочени именно срещу поделението . Тези констатации на първоинстанционния съд, както се изложи по - горе ,произтичат от мотивите му , че ищецът не била обосновал твърдения за организационно - икономическа обособеност на поделението . За да се направи извод за липса на процесуална легитимация на страната, посочена от ищеца, като ответник е необходимо преди това да се проведе производство по реда на чл. 129, ал. 2 вр. ал. 1 ГПК, като се даде възможност на ищеца да представи данни за организационно - икономическа обособеност на правния субект по смисъла на § 1, т. 1 ДР на КТ. При липса на данни, че посочената в исковата молба страна притежава работодателска правосубектност съдът следва да укаже на ищеца да посочи, кой е неговия работодател съгласно същата норма. Районният съд е разгледал исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 - 3 КТ по същество, без да проведе производство по чл. 129, ал. 2 вр. ал. 1 ГПК, с което да се даде възможност на ищеца да изложи твърдения относно специалната правосубектност на Поделение за товарни преводи – Пловдив " по § 1, т. 1 ДР на КТ. Следва да се посочи ,че когато държавното учреждение притежава качеството юридическа личност, то е правосубектно и е надлежен ответник по предявените срещу него искове. Когато правосубектното учреждение е поделение на по-висшестоящо държавно учреждение,

предявеният срещу по-висшестоящото учреждение иск е недопустим, тъй като надлежният ответник е друг правен субект. Когато искът е предявен срещу неправосубектно държавно учреждение, последното е надлежен ответник, ако учреждението е процесуално правоспособно – неговият ръководител е разпоредител с бюджет (чл. 27, ал. 2 ГПК). И в този случай, ако искът е предявен срещу по-висшестоящото учреждение – също разпоредител с бюджет, но от по-висока степен, искът е недопустим.

Поради това и БРС е бил сезиран с искова молба, неотговаряща на изискванията по чл. 127, ал. 1, т. 4 и т. 5 ГПК. Решението на БРС е било постановено при допуснати нарушения на съдопроизводствените правила, свеждащи се до разглеждане на исковете, без да се изясни процесуалната легитимация на ответника, чрез изясняване на въпроса за работодателската правосубектност на страната, с която ищецът е бил в трудово правоотношение до прекратяването му с процесната заповед, както и без обстоятелствената част на исковата молба да се приведе в съответствие с петитума. Видно от първоинстанционното дело, ищецът не е въвел процесуално изменение на исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 - 3 КТ, чрез определяне на БДЖ-Товарни преводи ЕООД, като единствен ответник по делото, тъй като е заявила, че поддържа исковете срещу Поделение за товарни преводи –Пловдив към БДЖ-Товарни преводи ЕООД/заповедта за уволнение също е издадена от директора на поделението в качеството на работодател, а и последното допълнително споразумение към трудовия договор с ищеца от 11.04.2014 г. също е сключено с поделението като работодател. БДЖ-Товарни преводи ЕООД е оспорило специалната си правосубектност по § 1, т.1 ДР на КТ в отговора на искова молба и въпреки това първоинстанционния съд при така очертаната нередовност на исковата молба е разгледал спора по същество. В разглежданият случай БРС се е произнесъл по същество, без да отстрани недостатъците на исковата молба, както и без да даде указания на ищеца да отстрани непълнотата в обстоятелствената част на исковата молба и да предприеме мерки за конституирането на надлежна страна в производството по предявените искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 - 3 КТ. Същите съдопроизводствени действия по привеждане на исковата молба в съответствие с изискванията за редовност е задължен да извърши и въззивният съд, като съдебна инстанция по

съществува на спора, преди да се произнесе по същество. С произнасянето по нередовна искова молба, без изясняване процесуалната легитимация на ответника е постановено процесуално недопустимо решение от БРС. Изложеното налага да се обезсили и решението на районния съд, тъй като допуснатите нарушения на процесуалните правила засягат не само редовността на исковата молба, но и процесуалната легитимация на ответника, поради което и съгласно разясненията в т. 5 от ТР № 1/2013 от 9.12.2013 г. по т. дело № 1/2013 г. на ОСГКТК на ВКС след обезсилване на посочения съдебен акт, делото трябва да се върне за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. Процесуалната легитимация на страните е абсолютна процесуална предпоставка за правото на иск, поради което за наличието ѝ съдът следи служебно. Ако при проверката за това бъде констатирано, че исковете по чл. 344, ал. 1 КТ са предявени срещу ненадлежен ответник, съдът следва да укаже на ищеца да отстрани в определен срок тази нередовност чрез предприемане на действия за конституиране на надлежен ответник, като при неизпълнение на указанието производството следва да бъде прекратено.

По силата на чл. 124, ал. 1 ГПК всеки може да предяви иск, за да възстанови правото си, когато то е нарушено, или за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това. За да се осъществи вложената в тази разпоредба цел на исковия процес - разрешаването на граждански спор със сила на пресъдено нещо, той трябва да е проведен с участието на лицата, които са засегнати от спора като противопоставени негови страни - претендиращи или отричащи спорното материално право /освен в предвидените от закон случаи на предявяване пред съд на чужди права от свое име - чл. 26, ал. 2 от ГПК/. Те са надлежни, процесуално легитимирани страни в процеса - ищец - от чието име се води делото, и ответник - срещу което то се води /чл. 26, ал. 1 ГПК/. Кой са тези лица следва от заявеното от ищеца в исковата молба спорно право, индивидуализирано и с носителите на правоотношението, от което то произтича.

Разпоредбата на чл. 344, ал. 1 КТ предвижда субективно право на работника/служителя да оспорва законността на извършеното от работодателя прекратяване на трудовото правоотношение помежду им и да

иска признаване на уволнението за незаконно и отмяната му, възстановяването му на работа, присъждане на обезщетение за времето, през което е останал без работа поради уволнението, както и поправка на основанието за уволнение, вписано в трудовата му книжка или в други документи. Спорът засяга правната сфера на работника и на работодателя като страни по прекратеното правоотношение, което само по себе си обуславя и легитимацията им като страни в процеса. Но тяхната легитимация е предвидена и изрично в закона. Съгласно чл. 344, ал. 4 КТ споровете относно законността на уволнението са трудови, а такива по легалната дефиниция, съдържаща се в чл. 357 КТ, са споровете между работника/служителя и работодателя относно възникването, съществуването, изпълнението и прекратяването на трудовите правоотношения. По правило, трудовият договор се сключва между работника/служителя и работодателя, т. е. те са страни по него. Това следва и от предмета и целта на Кодекса на труда, предвидени в чл. 1 от същия - да урежда отношенията между работника/служителя и работодателя при предоставяне на работна сила, както и от съдържанието на трудовото правоотношение, предвидено в чл. 124 КТ. Определянето на работника/служителя като страна по трудов договор и, респективно, като страна по трудов спор, не води до различия в теорията и съдебната практика. А кой е работодател следва от легалната дефиниция, дадена в § 1, т. 1 ДР на КТ - такъв е всяко физическо лице, юридическо + лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание /предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни, където се полага наемен труд - § 1, т. 3 ДР на КТ/, което самостоятелно наема работници или служители за полагане на наемен труд по трудово правоотношение. В случаите, при които работодател не е физическо лице, а друго от неизчерпателно изброените в посочената разпоредба образувания, трудов договор с него се сключва чрез определено по предвидения в закон или устав ред лице, оправомощено с работодателска власт.

С оглед на горното Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 260439/11.03.2021 г. постановено по гр.д. № 770/2020 г. по описа на Бургаския районен съд и ВРЪЩА делото на същия съд за произнасяне по предявените искове срещу надлежащия ответник .

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщението на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____